

## BOCONA

Antiga parròquia de l'Urgellet, probablement cap a Noves, avui desapareguda sense rastre segur, però figura a l'Acte de C. SdÜrg. (ed. Pujol, núm. 63). Enumerada junt amb *Tyrone* (també ignot) i Vila-rubla (que es a uns 0h15 de *Biscarbó*, V. aquest): «Villa rubea cum *Bochona* vel *Tyrone*».

**HOMÒNIMS I PARÒNIMS.** Un *Villa Bechona* ross. m'és conegut només per un doc. de 1017. Però separem-ne *Begós* (supra). En canvi hi ha clara identitat amb uns NLL gc. o aquitans: El gran bosc de *Bocona* (fr. Bouconne, 6 k. ONO. de Tolosa te. *Leguevil* (amb estació de la línia fèrria Tolosa-Auch), que en temps antic s'estenia des de prop de Tolosa, fins al límit Nord del Comenge, ja amb documentació medieval (*Buchona* i *Bocona*) en tres docs., un del S. x i un de l'XI (*Hist. Lgd.* v, 6, 203, 504; un lloc tot, o més?). Al Bearn: *Boucoue*, antic municipi no agregat a Pour-siugues (cantó Arzac, al N. de Pau, prop de Lourdes) 20 fins a 1841.

Ara bé el nom tolosà ja figura com a estació de l'Irtin. Antoni, entre Auch i Tolosa (Lizop, *Comminges* 94), en la forma BUCCO; i també tenim un *Bocco* epigràfic (Whatmough, *Dial. of Anc. Gaul*, p. 92), evidentment declinat \*BUCCONE; amb el qual *Bocona* està en la mateixa relació que *Tàrraco/Tarragona, Bàrcino/Barcelona*. I en tot cas pre-romans. Molt més incert que, com suggereix P-Raymond (*Di. To. BPy.*) hi hagi comunitat d'arrel amb els *Vocates*, poble d'Aquitània, citat per Cèsar: no gaire versemblant lingüísticament ni provat en l'aspecte geogràfic, car altres els situen cap a la Gironda o Dordogne, més acostats a les marxes de Cèsar. De tota manera els indicis són que sigui nom, si no cèltic, almenys gàllic, i pertanyent a l'aportació gàllica que romanitzà els aquitans bascoïdes; cf. celt. БУККО- 'boc' (irl. ant. *boc*, i britònic), mot també d'altres llengües indoeuropees; i tanmateix potser de creació expressiva (*DECat* II, 16a17).

*Bocs*, V. *Boc*    *Bodaia*, partida pallaresa, V. *Es-pot*

## El BODAIXÓ

(*əl mudešó*) mas te. d'Arbúcies dependent de Moll-fulleda, prop de Joanet (1968). Del cat. *bodoix* 'espessa en un sembrat', oc. ant. *bodoisson* 'manyoc' (veg. *DECat* II, 24a57, 24b8, 25c1). Cf. art. *Madaixó* ross., però difícilment hi hauria gaire relació en llurs orígens.

## La BODEGA

(*bodéga*) noms val. de pda. rural: dos en te. Serra Galc., i singles en te. Pobra Tornesa, Banyeres, Sella, Alfàs (xxviii, 160.1, 161.17; xxix, 13.9; xxxvi, 20.8; xxxv, 13.21). *Les Bodegues* te. Sella (xxxv, 108.11). 60

*La Bodegueta* pda. dalt de la Serra de Mariola (xxxiv, 50.5, '08 × '45). No hi ha dubte que aquest mot, com apellatiu és un castellanisme tavernari, com ho comprova l'ús en Ross. com a NP (malnom) «el *Bodega*» (Conat xxvi, 96.2). Veg. el que en dic en *DECat* II, 24a32. Com a NL menor és possible, però, que s'hi hagi sumat alguna supervivència mossàrab, com suggereix la situació remota d'alguns d'aquests llocs, sobretot el darrer; majorment havent entrat aquest manlleu grec a Espanya pel SE., com s'indica en *DCEC* I, 609a24.

*Bodolui*, V. ape. a *Bolvir*    *Bodria*, V. *Bodro* i *Potries*

## BODRO, Coll del ~

(*bôdro*) te. Siurana de Prades (xii, 45.23). Potser d'una variant mossàrab del ll. ARBÛTUS 'arboç', si ve d'un \**Albodro*, comparable amb l'ast. *albedro*, it. ant. *àrbatro*. Mondonhedo *bedreiro* (*DECH* III, 757a8, a40, 758a32); o, amb la ü/ó corresponent al cat. *arboç* i al seu ètimon ARBÛTEUM (*DECat* I, 358-9), que, amb la *r* transposada, ha donat moltes variants dialectals: com les val. *alborços*, *alborcers* (I, 358b44 ss.), arag. ant. *borto*, cast. dial. *alborto*.

Es cert que el cognom val. *Bodria* 1 no sembla explicable a base d'això sinó a base d'un NP aràbic format amb (A)bu- (cf. a Algèria *Budriyās*: *GAlG*) i una de les arrels *dr̄c* o *dry*, totes dues representades en NPP algerians (*Dr̄ic*, 138, *Driyās* 159), aquella també a Aràbia (quatre noms en Hess). Però ni amb això ni amb el NP egipci o libanès *Botros*, no es veu possible enllaç fonètic amb el NL *Bodro*, i tampoc no és segur que *Bodria* no pugui ser derivat del suposat mot mossàrab. També és més problemàtic relacionar-lo amb el ll. VULTUR > cast. *buitre*, cat. dial. i topon. *bultre*, *bulto* (*DECat* IX, 385a42-51); cf. *Boduro*.

40 1 MGadea (*Te. del Xè* II), l'accentua a la *í*, d'acord amb *DAG* i *AlcM*. Sembla que és infundat l'accent *Bòdria* que l'*Enc. Cat.* posa al nom del poeta val. J. Bodria i Roig (n. Val. 1842). Josep Bodria del Rat Penat descriu una visita arqueològica que féu a Catí en *El Arch.* II, 241-5.

## BODURO, Barranc de ~

Terme de Confrides. Vall plena de NLL mossàrabs i de vessants escarpats; com que tals barrancs, plens de carnussos solen ser infestats de voltors, sembla que pot venir del ll. VULTURIUS, d'on prové el nom català, junt amb oc. *voltor*, it. *avvoltoio* —cat. dial. *volter*, usat fins al Maestrat: *DECat* IX, 385a23—, però *voltor* en St. VicentF. i en els «Proverbis àrabs» del S. XIII; admetent que VULTURIU donaria *botuiro* en el mossàrab local, reduït a *botúro* per la *!* (emfàtica però sonora oïda com *-d-*).